

книжка нѣкаква четѣше. А на столчето до нея спѣше сладко

Галатея, кученцето ѝ любимо. Тя го гали и обича и съ коприна го облича...

Лена захарче хвърли му и го тихичко помами:

— Какиното, ахъ, ела ми — при насъ захаръ ще ядешъ и ще ходишъ дето щешъ!

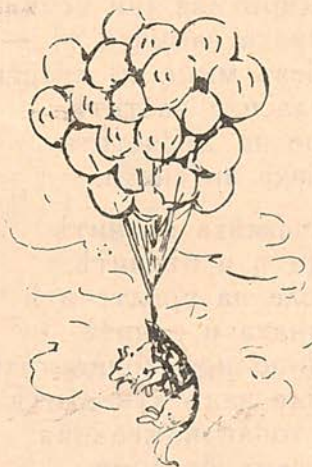
А то глупавичко бѣше. Захаръ лакомо ядѣше. И се никакъ не уплаши отъ лудетинитѣ наши: скочи леко и безъ страхъ, та се приближи до тѣхъ.

Лиза хвана го тогава и за дрехата му здраво всичкитѣ балони върза и разпери си ржцетѣ:

— Хвъркай, кученце нагоре! И за слизане не бързай! Пакъ

лекичко ще си паднешъ.

И съседката не сѣти, какъ кучето полетѣ. Чакъ когато заскимтѣ, тя погледна къмъ небето. Но щомъ кучето съзрѣ зле и стана на сърдцето, падна, гърбомъ се прострѣ...

Но сестритѣ се вестиха, съсъ разтривки я свѣстиха. И щомъ тя очи отвори, Лена тихо заговори:

— Лельо Мико, не плаши се! Погледни и утеш се! Галатея се завръща. И ще имашъ въ твойта кѣща авиаторка можща!

Ранъ-Босилекъ